

(Sida 3)

Truls kommer fram till en bäck med ett porlande vattenfall. Skalbaggar och smådjur skvätter och har skojs.

Men vad ser han? Mitt i vattenfallet glittrar något till – en ovanligt vacker vattendroppe! Det ser ut som ett ansikte inuti droppen. Truls går närmare för att se bättre.

Då hör han en mörk röst säga:

”Hej, jag heter Noa. Du kan visst se och höra mig?”

Truls nickar försiktigt.

”Var inte rädd, säger Noa. Jag är bara en vattenande och bor i den här vattendroppen.”

Truls nickar igen.

Han ser att Noa är gammal, men vet inte att Noa är flera tusen år gammal och mycket klok och vis.

(Sida 15)

Solen står högt på himlen. Strålarna söker sig ner mot en stor mossbelupen sten. Högt uppe på stenen växer två krokiga, små tallar. Truls lyckas klättra ända upp på stenen. Han vilar sig en stund. Så lägger han sig ner i mossan. Truls tycker sig känna att stenen andas.

Det sägs att det för länge sedan bodde en argsint jätte här i skogen. På jättens rygg växte små tallar. Han var arg på människorna och brukade kasta sten och stora klippblock efter dem. En dag tänkte jätten att han skulle förtrolla en människa till en sten. Men han var oförsiktig och klumpig och blev själv förvandlad till en sten. Ingen har sett till honom på flera tusen år.

Truls vänder sig på mage. Han börjar nynna på en melodi.

